

smukt, at det maaske var den sidste Sommer, hun oplevede.

Allerede i længere Tid havde hun med Uro og Spænding ventet paa sit Barns første Livstegn, og nu forleden Formiddag studsede hun ved en ejendommelig lille blød Fornemmelse i den venstre Side. Fra det Øjeblik, det gik op for hende, at det var Fostret, der rørte sig i sin Evighedssøvn, var hendes Forhold til det blevet et andet. Hvad der hidtil mere havde sat hendes Tanker end hendes Følelser i Bevægelse, var først nu i al sin Ufattelighed blevet til rigtig Virkelighed for hende. Hun havde et Barn! Dybt i hendes Skød sov et uskyldigt lille Væsen, som nu vaagnede til Liv og allerede kaldte paa hendes Ømhed . . .

Efter knap en Times Kørsel drejede de bort fra Hovedvejen. Kusken pegede med Pisken paa et rødt Hus noget borte og forklarede, at det var Pensionatet »Sofielyst«. De saae en lille villaagtig Bygning med takkede Gavle, en Dobbelttrappe midt paa Façaden og et Ur over Indgangsdøren. Foran laa en cirkelrund Græsplæne med Flagstang, og paa begge Sider var der en lav, spaantækket Udlænge med et lille Trætaarn midt paa Tagryggen. Det hele lignede et Slotsanlæg for Lilleputter.

En Mand med opsmøgede Skjortæærmer og en stor Lap paa Buksebagen stod udenfor Indkørslen og